

Spust do pekla in poveličanje telesa

»V duhu je On tudi odšel navzdol in je duhovom v ujetništvu prinesel odrešenjsko vest, tudi tistim, ki so nekoč bili neposlušni, ko je Božja prizanesljivost v Noetovih časih čakala. ... Poleg tega je veselo vest oznanil mrtvim, da bi tudi oni - ustrezno svoji človeški usodi, sicer telesno sojeni - preko Duha vendarle lahko imeli Božje življenje.« (I.Petr.3, 19; 4, 6).

Te Petrove besede v njegovem prvem pismu so izredno pomembno svetopisemsko pričevanje za to, da se večna, brezmejna Ljubezen našega nebeškega Očeta ne ustavi na pragu zemeljske smrti, temveč s svojim usmiljenjem poseže tudi tja čez, v drugo, onstransko življenje, v »ječe« duhov in duš, ki so bile v času svojega zemeljskega življenja slepe in neposlušne. Kot primer za to Peter navaja tiste, ki so v hudih Noetovih časih kljubovali Božjemu Duhu in niso pustili, da bi jih vodila Božja roka. Ti so bili v Jezusovih časih mnoga stoletja v duhovnih ječah in temnicah onstranstva, v katere jih je pregnala njihova lastna trmoglavost. In zdaj od velikega vernega poslanca slišimo, daje Gospod po Svoji zemeljski smrti v Duhu, v Svojem poveličanem dušnem telesu šel k njim in jim oznanil veliko blaženo vest večne, neskončno usmiljene Ljubezni, da bi tudi oni preko Duha prejeli blaženo, Božje življenje.

Do tega odhoda k nesrečnikom v prekletstvu je prišlo neposredno po Gospodovi smrti, dokler je telo še ležalo v grobu. To je bilo prvo, kar je Večna Ljubezen storila, ko je stopila s križa! In zaradi tega si lahko predstavljamo, kako pomembno se ji je zdelo prav to sporočilo za duhove in duše v ječah v onstranstvu in kako pomembno je Zanj to še danes.

Mnogi kristjani sicer tajijo, da po zemeljski smrti še obstajajo tudi milost, popolnost in blaženost. Želijo samo še sodišče in sodbo in - glede na merila zemeljskega stanja verovanja - menijo, da velja ali večno, blaženo življenje ali večno prekletstvo. Temu pa nasprotuje veselo, osrečujoče sporočilo v Petrovem pismu! Očetovo usmiljenje nima meja! Da, s križa je Gospod najprej prav nesrečnikom v sojenem duhovnem svetu prinesel sporočilo Svojega velikega pravega dejanja in vseobsegajoče Božje Ljubezni.

To neskončno ljubezen Gospod razvija v besedi Novega Razodetja:

»Ker sem Jaz Sam večno življenje«, tako govori v delu o onstranstvu Roberta Bluma, »ni mogoče, da bi bil Jaz ustvaril bitja za večno smrt! - Napisano je sicer o večni smrti, kar je tu večno sodišče. In to sodišče izhaja iz Mojega večno nespremenljivega reda. Ta red pa je tako imenovani ogenj jeze ali boljše vnetosti Moje volje, ki mora popolnoma naravno za večno ostati nespremenjena - sicer bi bilo kar naenkrat konec z vsem ustvarjenim. Kdor dovoli, da ga očarata svet in njegova materija, ta je toliko časa izgubljen in mrtev, kolikor časa se noče ločiti od sojene materije. Zaradi ustvarjenih torej morajo obstajati večno sodišče, večni ogenj in večna smrt. Ampak stvar ni v tem, da bi ujeti duh tudi večno moral ostati v tem. - Ali ječa in

ujetništvo mar nista dve različni stvari?! Ječa seveda je in ostane večna in ogenj Moje vneme ne sme nikdar ugasniti; toda jetniki ostanejo v ječi samo tako dolgo, dokler se ne spreobrnejo.«

»Nepremostljiv« prepad

Gospod: »V celotnem Pismu ni niti zloga o večnem za-vrženju ali prekletstvu enega duha, temveč edinole o večni obsodbi protireda nasproti Mojemu večnemu redu, ki je potreben, sicer nič ne bi moglo obstajati. Pregreha kot protired je resnično za večno obsojena, tisti, ki greši, pa samo za toliko časa, dokler je v grehu!

Tako torej tudi zares obstaja večni pekel, ne obstaja pa noben duh, ki bi bil za večno obsojen zaradi svojih grehov ostati v peklu, temveč samo začasno zaradi poboljšanja! Farizejem sem Jaz pač rekel: "Zato boste prejeli toliko več prekletstva!", nikoli pa: "Zato boste za večno obsojeni!"

Tudi "ne premostljivi prepad" v pripovedi o bogatem zapravlјivcu pomeni samo nikdar premagljivo razliko med Mojim naj svobodnejšim redom v nebesih in protiredom v peklu, ki mu v vsem naravnost nasprotuje!

Da pa nekdo, kije zaradi svoje svobodne volje v samem sebi postal že popoln pekel, ne bo tako kmalu in tako zlahka prišel iz pekla ven, to je gotovo tudi samoumevno, ker vam mora biti le predobro znano, kako težko in trdo je za tistega, ki je ponosen na zlo in je ujet v sebičnem in gospodovalnem napuhu, da bi prešel v krotkost in ponižnost nebes. Kaj takega ni ravno povsem nemogoče, vendar pa je zelo težko! Ošabnež se vedno vrača k ošabnosti, nečist-nik k nečistosti, lenuh k lenobi, zavistnež k zavisti, skopuh k skoposti, lažnivec k laži, požrešnež in razsipnež k požrešnosti in zapravljanju, morilec k umoru, grobijan h grobosti, pohotnež k nasladi itd. Čeprav jih tisočkrat grajate zaradi neurejenih lastnosti, vendarle spet podležejo enakim grešnim strastem, takoj ko jim je za usmerjanje samih sebe dana svoboda, kije potrebna za večno življenje. In čim pogosteje se povratno poslabšajo, toliko bolj oslabijo in toliko težje se jim je odpovedati hudim strastem, da bi kot čisti duhovi prešli v Mojo resnično, večno, Božjo svobodo.

To torej pomeni tisti simbolični >prepad<, preko katerega je prehod v onstranstvu kot tudi že v tostranstvu na sploh tako težak! - Toda pri ljudeh je pač marsikaj nemogoče, kar Menije in bo končno vsekakor mogoče!«

Poveličanje telesa

Kaj pa se je zgodilo z Gospodovim truplom med tem, ko je ležalo v temi skalnatega

groba, ki so ga stražili rimski vojščaki? - Niti grobna noč niti skalnati strop niti vojščaki na straži niso mogli preprečiti, da se z nekdanjo posodo Jezusove Svete duše in Božjega Duha ne bi zgodila velika sprememba in se je ta zemeljski ovoj do tretjega dne popolnoma razkrojil in povečal.

Že davno pred tem je Božji Očetov Duh vse bolj in bolj prežemal dušo Sina človekovega in ob smrti, ko je Jezus vzkliknil: »Oče, v Tvoje roke izročam Svojega Duha!«, se je duša popolnoma in za večno združila s Praduhom, iz katerega je nekoč kot "Sin" izšla. Zdaj je bilo treba poduhoviti še materialno telo. In to delo odrešitve in vrnitve tudi grobosnovnih elementov Sina človekovega se je dogodilo prav v tistem času bivanja v grobu.

Tudi s tem "povečanjem" Svojega telesa je Gospod nam in ljudem vseh ozvezdij za večno najvišji in Najsvetejši zgled. Tako kot On, tudi mi vsi ne bomo vstali od mrtvih v svojem starem naravnem telesu iz mesa. »Meso in kri«, pravi Pavel, »ne moreta dedovati Božjega kraljestva. Posejano bo naravno telo in vstalo bo duhovno telo.«

In v Svoji novozavezniški besedi govori Gospod: »Saj je vendarle zlahka razumljivo, da zemeljsko telo, ko nima več duše, nikdar ne more vstati od mrtvih in oživetiti v vseh svojih delih. Če bi bilo tako, bi se morali istočasno obuditi in oživetiti tudi drugi deli, ki se odlagajo tekom življenja v času, kot na primer lasje, nohti, včasih pa tudi v nekaterih težkih primerih izgubljene kapljice krvi in potu. Predstavljajte si zdaj takšno, ob njenem sodnem dnevu oživljeno človeško pojavo! Kako smešno bi morala izgledati! Prav tako ima človek v različnih časih različno telo. Tako je telo otroka drugačno kot je telo mladeniča, drugačno kot je telo moža in popolnoma različno od telesa starca. Pri popolni oživitvi umrlih človeških teles bi se nujno morali vprašati, ali naj bi vse telesne oblike od otroške do starčevske dobe oživele istočasno ali ena za drugo ali pa samo ena od njih. Zgodi se tudi, da telesa zgorijo ali jih pojedjo živali ali se drugače razkrojijo in se njihovi sestavni deli dodajo novim življenjskim oblikam. Kdo naj torej tu iz novih oblik poišče prejšnje človekove sestavne dele in jih spet sestavi v človeško postavo!?

In če celo to pri Bogu ne bi bilo nemogoče, v kakšno korist in

Če torej meseno telo kot takšno sicer ne bo moglo vstati od mrtvih in »ne bo moglo dedovati« Božjega kraljestva, se pri duhovno visoko razvitih ljudeh vendarle lahko poduhovi in povečaja [ne samo duša, temveč, kot pri Gospodu] tudi telo - s tem, da se tudi njegovi grobosnovni, iz Satanovega temeljnega bistva izhajajoči elementi prepoji-jo z Božjim Duhom ponižnosti in ljubezni in se popolnoma spremenijo v njegovo nebeško bistvo. Takšen človek potem vse spet vrne Stvarniku in nebeškemu Očetu in tudi od telesa samega niti en sam atom ni več prepuščen knezu teme.

Ta najvišji življenjski cilj je že v Stari Zavezi dosegel Henoh, ki se je razblinil in »ga niso več videli«, enako tudi Elija, ki se je »na ognjenem vozu«, simbolu njegovega duha, odpeljal v nebesa. In tudi v Novi Zavezi najdemo takšne primere.

»Otrok«, govori Oče v onstranskem delu Škof Martin neki duši v onstranstvu, »zapomni si to: Tisti, čigar ljubezen do Mene je zares nadvse močna, čista in mogočna, ta bo tudi že v telesu zaradi silovite ljubezni do Mene spremenjen tako, da bo ogenj njegovega duha njegovo meso razkrojil, očistil in ga sprejel v lastno življenje in bistvo duha. Zemlja lahko priča o mnogih takšnih primerih spremenjen]a, in to tako v starem kot tudi v novejšem času. Toda za takšen učinek je potreben predhoden, temu ustrezen vzrok. Če je toplote premalo, se ne stopi niti vosek, kaj šele jeklo! - Ali to razumeš?!«

Duša pravi: »Da, Oče, to pač razujem; jaz sam sem takšen vosek ali jeklo in imam veliko premalo toplote v sebi, da bi z njo tudi le neznatno omehčal vosek, kaj šele trdo jeklo moje materije. In tako bo na Zemlji pač živelo mnogo bratov, katerih materija ne bo samo jeklo, temveč diamant! - Vse nas bo pač težko spremeniti tako, kot Ti praviš!?!«

Oče pravi: »Ti veš, da Mi je marsikaj mogoče, kar se zdi tebi nemogoče! - Rečem ti, tudi v grobovih se dogajajo čudeži, katerih mesene oči zemeljskega človeka ne morejo videti in opazovati!«

Ljubezen, ki si iz mene naredila podobo Svojega Božanstva;
Ljubezen, ki si me po padcu spet tako nežno dvignila;
Ljubezen, Tebi se prepuščam, Tvoj hočem ostati za večno!

Ljubezen, ki si me izbrala, preden sem bil ustvarjen;
Ljubezen, ki si bila rojena kot človek in si mi bila popolnoma enaka;
Ljubezen, Tebi se prepuščam, Tvoj hočem ostati za večno!

Ljubezen, ki si zame trpela in umrla v času;
Ljubezen, ki si mi priborila večno veselje in blaženost;
Ljubezen, Tebi se prepuščam, Tvoj hočem ostati za večno!

Ljubezen, ki me bo rešila iz groba smrtnosti;
Ljubezen, ki bo okrasila mojo glavo z vencem veličastja;
Ljubezen, Tebi se prepuščam, Tvoj hočem ostati za večno!

Johann Scheffler 1624-1677

[Jakob Loreber](#)

[Križ in krona](#)